

Bila je pri ribičevih. Slak je tudi pustil ubožno svojo kočo, slekel siromaško obleko in iztežka pričakoval Dolinarja.

Nekega jutra dobí Jelica nastopni brzojav:

»Sedaj sva v Pulji, okolo dveh popóldne prideva v Trst.

Dolinar — Ribar.«

Jelica je šla takoj domóv, poklicala ribičeve s sábo, da so vse pripravili za slovesen vzprejem.

Ko sta venderle prišla, ni se mogla Jelica nagledati lepega bradatega možá — očeta svojega, in Ribar ni bil hud, da je češče gledala zarjaveli obraz Dolinarjev, nego njegov; saj je očeta tákó dolgo pogrešala — uboga Jela!

Dolinar je takoj prodal posestvo na proséški poti, preselil se čez zimo z Jelo in Slakom v Trst, spomládi pa kupil lepšo vilo na nasprotni stráni Trsta.

Tudi tu je bil gozdič prijeten in vabèč.

Skozi gozd so se milo razlegale Jeline citre, katere je s prijetnim altom spremljala, pojóč:

»Tik mene na travico sel je,
In nisem mu rekla nikar;
Za roko me rablo prijel je,
Braniti ni bilo mi mar.«

Tedaj je prišel Ribar, in nista se več bala, Jela ni več tožila, in vzdramil ju ni iz sladkih sanj Petrovičev zlobni posmeh!

Moja cvetica.

Cvetico hranim dražestne bóje,
Toda, oh, velo;
A kàdar gledam jo, srce môje
Več ni veselo.

Kakó se zopet mi v prejšnje sanje
Zataplja duša!
Radóst iz dóbe pijè nekdanje
In bôl okuša.

Za sliko slika mi v duši vstaja
In zopet pada;
A ko pred máno se to poraja,
Ne vstaja náda!

In kje ubóžcu mi je dobiti
Močí takóve,
Ki, véšča náde mrtvé buditi,
Na dan jih zóve?

Zamejski.

